

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Sáng hôm sau, cả Tư Cầu lẫn con Thơm đều có vẻ xèn lèn nhứt là khi mọi người trong nhà, ai ai cũng đều liếc nhìn hai vợ chồng anh ta như để dò xét, để tò mò muốn tìm hiểu một cái gì... Con Thơm thì cứ cúi gằm mặt xuống suốt ngày. Thừa những lúc rảnh rang hay vắng vẻ, Tư Cầu tính mon men lại để hỏi

han làm lạnh với vợ, nhưng lần nào cũng bị con Thơm tìm cách lánh mặt trước, hoặc ngoe nguẩy bỏ đi sau một vài cái nguyền, cái háy! Và sau mỗi lần như vậy, Tư Cầu chỉ biết đứng sượng ở đó, chép miệng than:

- Con này sao... lạ quá vậy cà!

Tối đêm đó vẫn cái cảnh lôi kéo giằng co để rồi mạnh ai nấy ngủ quay mặt đũa lưng lại với nhau... Và Tư Cầu càng thêm ngờ ngác, càng thêm vững tin rằng đàn bà vốn thật khó hiểu, y như là trước đây đã có mấy lần anh ta nhận xét như vậy.

Qua đêm sau nữa, Tư Cầu vào buồng để đèn y nguyên, leo lên chõng nằm đúng vào chỗ cũ mọi khi rồi thản nhiên nằm ngủ như không biết có con Thơm bên cạnh. Con này nằm yên một hồi, nhưng sau đó, khi nó thấy Tư Cầu có vẻ muốn ngủ thật chớ không đá động gì đến nó hết, nó lại dậm ra... bực mình trở ngược lại. Tuy rất bực mình nhưng con Thơm không biết làm gì khác hơn là hét trở mình đến bẻ mấy ngón tay kêu răng rắc, rồi giơ tay đập muỗi... tưởng tượng nghe bôm bốp...

Tư Cầu vẫn không nhúc nhích và con Thơm lắng tai để ý còn nghe rõ hơi thở của anh ta đều đều y như là sắp sửa ngáy đến nơi vậy. Tuy vậy, con Thơm vẫn tin rằng Tư Cầu chưa ngủ và đó là điều làm cho nó thêm... tím ruột bầm gan. Nó day qua trở lại một hồi, rồi kê mặt lại gần lưng Tư Cầu hỏi nhỏ nhỏ:

- Bộ anh ngủ rồi hả anh Tư?

Tư Cầu bắt đầu ngáy đều đều... Con Thơm tức quá nói lớn:

- Thôi! đừng có làm bộ ngủ... cha, bộ dễ gạt con này lắm há!

Tư Cầu lẩn trở mình qua, nói ú ớ trong miệng những gì không rõ... thật y như là một người đang mớ ngủ vậy. Con Thơm hết nhịn nổi. Nó kê sát vào lỗ tai Tư Cầu nói... gần như là la lên:

- Bà bán đũa nào làm bộ ngủ!

Tư Cầu suýt bật cười, nhưng ráng giữ lại kíp và làm như rên ư ư trong miệng rồi day mặt ra phía ngoài chõng nằm chèo queo lại ngủ.

Con Thơm hết biết nói sao nên đành nằm về chỗ cũ. Nó thở dài sườn sượt rồi vớ lấy cái mền liệm tung vào phía dưới chõng.

o o
o

Tờ mờ sáng hôm sau, Tư Cầu còn nằm lim dim trên chõng thì nghe có tiếng rột rạt ở phía tử. Anh ta nhòm đầu dậy nhìn ra thì thấy con Thơm đang sắp xếp quần áo để gói vào trong một chiếc khăn bàn lông to.

Anh ta vội tức mừng ra hỏi:

- Làm cái gì mà mới mở con mắt ra em lo gói ghém quần áo vậy hả?

Con Thơm hứ một tiếng rồi hỏi lại:

- Bộ... cấm hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Ai mà nói cấm cản gì đâu... nhưng thấy kỳ nên tui hỏi cho biết vậy mà.

Con Thơm ôm gói quần áo lên rồi cười lạt:

- Anh muốn biết... tui cho biết luôn: tui đi biển đây!

Tư Cầu trợn mắt hỏi lại:

- Em nói thiệt hay nói chơi đó? Cái gì vợ chồng cưới nhau còn mới ràng ràng, còn nằm chưa đủ ấm chỗ, mà em lại đòi đi... là đi làm sao hả?

Con Thơm lại cười mũi:

- Ờ... bị còn mới ràng ràng nên mới đi gấp đó!... Hứ bộ anh nói con này cần đến ai lắm hả? Có chồng hay hông có chồng thì thôi, chớ bộ chết hay sao mà sợ!

Tư Cầu biết vợ mình giận lẫy, nên xuống nước phân trần:

- Coi, em nói vậy sao! Bề gì tui với em cũng thành vợ chồng do cha mẹ đôi bên đặt để, bây giờ em bỏ đi ngang xương như vậy... coi sao phải!

Con Thơm không biết trả lời sao khác hơn là tìm cách nói xiên nói xéo:

- Chớ người ta... hồng phải với tui thì được hả?

Tư Cầu bắt tức cười:

- Coi, cái gì mà phải với hồng phải xen vô đó nữa?

- Cái đó thì... anh dư biết, anh cần hỏi tui làm chi cho hao hơi tổn tiếng vậy!

Tư Cầu lắc đầu:

- Coi, em nói vậy sao được! Em nghĩ kỹ lại xem: đâu phải cái gì cũng tại tui hết ráo trời! Em có làm sao mới sanh ra rắc rối như vậy...

Con Thơm vội chận ngang:

- Thôi, thôi, bây giờ khỏi nói gì nữa cho mất công, tui đi dĩa đây!

- Em nghĩ cho chín chắn chớ làm như vậy... kỳ lắm đã ghen! Thiệt tình thì đối với tui... hồng ăn thua gì hết nhưng còn tía má ở bên cũng như ở bên này, và bà con cô bác xóm giềng nữa!

- Ôi, ai giỏi nói thì nói chớ trời cản tui cũng đi... (rồi nó nói gằn thêm...) Ờ, đối với anh hồng ăn thua gì hết há! Cha, anh nói cái giọng đó nghe bảnh đơ! Anh hồng ăn thua gì hết... thì tui cũng hồng cần gì hết! Thôi, tui đi dĩa đây.

Tư Cầu vội chạy ra chận cửa:

- Em có muốn đi tui không cản, nhưng... em chịu khó vô nói qua với tía má một tiếng...

Con Thơm xô tay nó qua một bên:

- Thôi, để tía má nghĩ... anh chịu khó anh nói lợi dùm tui đi!

Nói xong, nó xăng xái ôm gói quần áo đi ra.

... Tư Cầu ráng đi theo vợ ra tới ngoài sân:

- Bộ em đi thiệt hả?

- Thì đi đây nè, còn thiệt với giả gì nữa!

Tư Cầu đứng khựng lại:

- Mà đi thấy kệ mày, bộ nói tao cần lắm hả! Thứ đồ làm bộ...

Con Thơm cười lạt rồi... đồng đơ đồng đánh đi luôn.

o o
o

... Chiều hôm đó, Tư Cầu đang ngồi xe sợi nhợ để sửa soạn đi câu rê ở bờ đập trong ngọn kinh, thì nghe má anh ta gọi ở dưới nhà:

- Tư ơi, mày xuống đây tao nói cái này một chút coi!

Tư Cầu còn nán xe xong sợi nhợ để tóm lưới câu rồi mới đứng dậy lững thững đi xuống nhà dưới:

- Má kêu con có chuyện chi vậy má?

Bác Hai gái thờ ra:

- Thì còn chuyện gì lọt vô đây! Mày phải ráng làm sao chớ bắt tao lo hoài sao? Tao chạy đi cưới vợ cho mày rồi, bây giờ đến phiên mày... ăn ở làm sao cho êm thuận với con chớ!

Tư Cầu tuy không dám cự nự lại nhưng cũng cần nhằn:

- Đó má nhớ kỹ lại coi: chuyện cưới vợ này đâu phải do con đòi. Tía với má sắp đặt đâu đó hết phần con con chỉ biết... nhắm mắt đi theo; thiệt tình thì con cũng muốn cho nó xuôi rớt hết cho rồi, nhưng bây giờ nó trắc trở như vậy thì biết làm sao?

Bác Hai gái đành nói lảng ra:

- Nói cho cùng mà nghe thì việc này cũng do tía mày hết.

- Vậy tía đi đâu mất mà hồi trưa tới giờ con hồng thấy hả má?

- Ôi thôi, hơi sức đâu mày hỏi ổng! ổng thấy con nhỏ bỏ dĩa bên, ổng nói lát giáp một hồi rồi cũng kiếm chuyện đi mất... Con dâu quý của ổng do ổng lựa chọn mà! Và cũng vì vậy mà ổng mới đi gấp chớ sợ ở nhà bị tao moi móc đồ thừa... Cha, cũng may mà tao hồng dính dáng gì tới chuyện lựa vợ cho mày hết, chớ không thôi ổng cần nhằn nhức xương nhức cốt chịu gì thấu!

Tư Cầu nghe má mình nói một thôi như vậy cũng bắt tức cười và tìm lời đẫy đưa cho xuôi theo:

- Má nói như vậy... kể ra cũng đúng! Nhưng thôi má ơi, tại cái phần của con... đụng đâu cũng hư đó. Bây giờ thì... thầy kệ mờ nó!

Bác Hai gái cau mày:

- Coi, bộ mày tính... bỏ luôn sao chớ?

- Vậy má tính phải làm sao nữa bây giờ?

Bác Hai gái nói hơi lớn tiếng:

- Tía mây ông kê mây qua bến rước nó dì dì!

Tư Cầu vênh mặt lên:

- Ủa sao lạ vậy! Con có xua có đuổi nó hồi nào đâu mà biểu con đi rước đi đón nó dì dì?

Bác Hai gái liệng phăng cục thuốc rê đang xĩa xuống đất:

- Mây nói như vậy có chớ nó nghe được! Nó là vợ của mây thì mây đi rước nó dì dì, chớ bắt tao với thằng tía của mây đội mâm trầu rượu đến đón nó dì dì cho mây sao hử?

Tư Cầu thấy má mình nổi nóng la rầy nên trả lời xụi lơ:

- Đâu phải con nề hà gì chuyện đi rước nó dì dì nhưng cũng tại nó hết, nó kiếm chuyện giận lấy, chớ con có dám gây sự đâu! Con cũng chưa đụng tới mình nó nữa!

Bác Hai gái cũng dịu giọng lại:

- Tao cũng biết vậy rồi... nhưng mây làm sao mà dở khệt, cái gì vợ chồng mới ăn ở với nhau có hai ngày hai đêm là có chuyện rồi hả? Chớ hồi mây với... con Phấn lẹo tẹo nhau, sao tao coi bộ nhấp nháy vậy?

Tư Cầu gân cổ lên cãi:

- Con Phấn nó... dễ, còn con này sao nó rắc rối quá... hay tại nó gốc người Miền nên như vậy hả má?

Bác Hai gái xì một tiếng rồi nói gạt ngay:

- Đừng nó bá láp mây! Người nào bây giờ thì cũng vậy hết. Tại mây dốt quá hồng rõ tánh ý đàn bà. (rồi bác hạ thấp giọng xuống) Nè, tao hỏi thiệt mây: mây có cãi lộn với con cái gì hông?

Tư Cầu lắc đầu một cách thiếu não:

- Trời ơi, má nghĩ coi: mới cưới nhau có một hai bữa thì có chuyện gì đâu mà cãi hả má!

Bác Hai gái chắc lưỡi:

- Hồng có chuyện gì hết chớ tại sao nó giận lấy bỏ đi dì dì chớ?

- Cái đó má... hồi nó chớ con... chịu thua rồi!

Bác Hai gái nín thinh ngẫm nghĩ một hồi rồi chăm chú hỏi lại Tư Cầu:

- Mây nghe kỹ đây: chớ tự hồi cưới dì dì tới giờ hai đứa bây có... ngủ chung với nhau hông, tao muốn nói là... tụi bây có như... các cặp vợ chồng khác vậy hông mà?

Tư Cầu xên lên trả lời:

- À cái đó thì chưa...

- Coi, sao lại chưa?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Con này nó... kỳ lắm má à! Con thú thiệt với má: cái chuyện... đàn bà thì con cũng có trải qua rồi, nhưng con thấy hồng ai giống như vợ con bây giờ hết. (Tư Cầu nhíu mày rồi hỏi lại bác Hai gái)... Mà cái chuyện đó có ăn nhập gì đến chuyện nó giận lấy bỏ đi dì dì hả má?

Bác Hai gái thờ ra như trút một gánh nặng, rồi ái ngại nhìn Tư Cầu nói:

- Tao đoán có sai đâu! Tao nói mây không biết chút xíu nào hết về tánh ý của đàn bà con gái... Đâu phải đứa nào cũng giống như con Phấn hết! Mây phải hiểu: đứa này khác đứa kia, mình phải... tùy theo mà ăn ở cho nó êm thấm mới được!

Tư Cầu chắc lưỡi than:

- Cha, con có dè đâu nó rắc rối quá đỗi như vậy! Cái điệu này chắc con... chịu phép, chớ rước nó dì dì rồi mới chiều gì đây nó bỏ đi nữa thì biết làm sao!

Bác Hai gái ân cần nói với nó:

- Cái gì mà mây rên rỉ quá vậy! Tại mây hồng biết rành: tánh con nhỏ này nó nhút nhát, thứ con gái mới lớn lên suốt ngày bó rọ ở trong nhà có biết khi mốc gì đâu (đến đây bác Hai gái mỉm cười nhìn nó rồi nói tiếp)... Bộ mây tưởng đứa con gái nào cũng lòng lên như ngựa sút chuồng... giống điệu con Phấn, hễ động tới là xách gói đồng liền! Hay như thứ.... đứng đường nào khác ở trên Nam Vang mà mây nói mây có trải qua rồi đó!

Tư Cầu cất tiếng cự nự:

- Má nói bậy hoài... mấy chuyện đó ăn nhập gì đâu hồng biết!

- Nè Tư, tao nói thiệt chớ hồng phải vui miệng rồi nói tâm xàm đâu! Bởi vậy, đối với con vợ của mây, mây phải... dịu lời, dịu tiếng, khéo tay khéo chơn lằm lằm mới được, chớ mây cứ bộp chộp quá hồng xong đâu.

Mây chịu khó nghe lời tao rồi thử coi... có êm không!

Tư Cầu nín lặng một hồi rồi thờ ra:

- Má nói nghe cũng phải, để con ráng một keo này nữa coi ra sao! Thiệt bị ba con đàn bà này mà hết mần ăn gì được!

- Thôi lát nữa mây chịu khó lội qua nói với anh chị ở bến cho rước con vợ mây dì dì...

- Chớ má hồng đi sao?

- Coi, vợ của mây thì mây đi rước chớ bắt tao vô đó làm gì! Mà tao có đi qua bến cũng hồng tiện: bên đàng

trai mình có làm lỗi gì đâu mà bà suôi bên này phải qua bên để cầu lỵ chứ!

Tư Cầu cần nhần:

- Thiệt có chuyện hoà! Hồi đó con đã nói khoan cưới vợ cho con mà tía với má cứ làm tới... Bây giờ đây cũng bắt một mình con chịu trận chứ ai vô nữa đây!

Bác Hai gái như không để ý đến những lời "oán trách" đó, dặn dò tiếp luôn theo:

- Mày có qua bên thì cũng liệu lời ăn tiếng nói sao cho nó đàng hoàng một chút, chứ đừng có ý y là con vợ mày quấy rồi mày cự nự tử tung ngũ hoành làm mich lòng mich bề đến người lớn đó nghe!

Tư Cầu thờ dài:

- Má khỏi lo điều đó. Con đi tới đâu thì cũng... tam tứ bái tới đó, chứ đời nào con dám cự nự ai đâu! Vậy mà còn hồng êm thay!

o o
o

... Tư Cầu vừa mới ló đầu ra khỏi hàng rào me keo trước nhà thì gặp ngay bác Bộ gái xăng xái đi trờ tới và con Thơm thì ôm gói quần áo lúc thúc đi theo sau cách đó chục bước.

Tư Cầu chưa kịp mở miệng thì bác Bộ gái đã chụp hỏi liền:

- Sao, hai đứa bây làm cái gì mà mới còn... nóng hổi đó đã lục đục, cắn dấn với nhau rồi?

- Dạ thưa má mới qua! Dạ việc đó...

Tư Cầu chưa hết lời thì bác Bộ gái đã hỏi tiếp:

- Có ảnh chỉ ở nhà hông con?

- Dạ, tía má con đi khỏi hết rồi má à.

Bác Bộ gái tỏ vẻ thất vọng:

- Đi khỏi hết rồi! Cha, tao nôn nả đi gấp qua đây để giáp mặt ảnh chỉ rõ, kéo có chuyện hiểu lầm nhau thì mất cái thân tình giữa hai bên suôi gia đi!

Tư Cầu ấp úng:

- Dạ... mời má vô nhà uống nước.

Bác gái như không nghe thấy lời mời của con rể, tiếp tục phân trần:

- Ôi thôi, con vợ mày mới vác mặt đĩa tới bên là bị ông già nó rầy quá cỡ... tao cũng có nói: việc đâu còn có đó, chứ chưa gì rách gói bỏ đi như vậy thì tao với tía mày ở bên còn ăn nói làm sao với hai anh chị bên này!

Cái con vợ của mày coi lớn chồng ngồng như vậy mà còn đại lăm Tư à!

- Dạ...

Vừa lúc đó con Thơm cũng đi tới và lạng khụng đứng nép sát bên hàng rào me keo. Bác Bộ gái lại nóng nảy hỏi thêm Tư Cầu:

- Sao, có chuyện gì giữa hai đứa bây vậy con?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Dạ... có chuyện gì đâu má!

- Coi, bây đừng có dẫu tao!

- Dạ, má hỏi con vợ con xem sao chứ phần con thì không ngờ... không có chuyện gì hết!

Bác Bộ gái gật gù như nói một mình:

- Ờ... nếu vậy thì đúng rồi, tao đoán có sai đâu! Cái thứ vợ chồng mới cưới. (rồi bác nói to lên) Được rồi, để tao lo cho!

Tư Cầu nghe nói vậy đứng cười mủm mỉm và liếc nhìn con Thơm... Con này đứng quay vô hàng rào mặt mày chằm dằm như là còn hờn lầy chuyện gì dữ lắm vậy. Bác Bộ gái lại hỏi nữa:

- À, nè Tư, con vợ mày nó đĩa bên, nó có hỏi qua hai anh chị ở bên này hông con?

Nghe má hỏi câu này, con Thơm quay đầu lại nhìn về phía Tư Cầu như để chờ đợi câu trả lời. Tư Cầu liếc mắt nom thấy, và nó mỉm cười đáp:

- Dạ, thưa má... có.

- Thôi, thôi, mày đừng bình nó!

- Dạ thiệt như vậy à má!

Tư Cầu vừa nói đầy đũa với bác Bộ gái vừa nhìn xéo con Thơm... Thấy vậy con này làm ra vẻ tỉnh khô nhưng cũng không dẫu được nụ cười chúm chím làm hơi lúm đồng tiền trên má...

Tư Cầu lại cất tiếng mời:

- Thưa má, má vô trong nhà nghỉ chơn...

Tới chừng đó, bác Bộ gái như nhớ trực đến con Thơm, vội quay đầu lại gọi:

- Còn con chết dầm kia, sao hồng vô nhà đi còn đứng đó làm gì nữa hả?

Con Thơm vói tay bút bút mấy đọt me keo và đáp:

- Má vô trước đi!

- Coi, nhà này cũng là nhà của mày chớ bộ nhà lạ sao mà mày đốc thúc tao vô trước!

Con Thơm vò nát mấy cái đọt me liệng xuống đất rồi vùng vằng bước đi vô sân....

Bác Bộ gái và Tư Cầu nổi bước đi theo sau.

Con Thơm ôm gói quần áo đem cất trong buồng rồi đi thẳng xuống nhà bếp ở riết dưới đó. Bác Bộ gái ngó quanh ngó quất một hồi rồi hỏi Tư Cầu:

- Nè Tư, dẫn má vô buồng của hai đứa bây để tao xem qua một chút coi!

Tư Cầu do dự:

- Dạ, chi vậy má?

- Ấy, mày cứ dắt tao coi rồi hãy hay!

Tư Cầu đành miễn cưỡng tuân lời.

... Đến cửa buồng, Tư Cầu đứng lại:

- Dạ buồng riêng tui con đây má.

Bác Bộ gái nhìn kỹ rồi gật gù khen:

- Được lắm! Bốn bề kín mít như vậy còn muốn gì nữa!

Nói đoạn bác bước vô trong buồng. Tư Cầu cũng lúc thúc theo sau. Bác Bộ gái đi thẳng lại đứng kề trước cái chõng, chống nạnh, nhíu mày quan sát hết bốn bề ngang....

Thấy vậy, Tư Cầu ngạc nhiên lắm bầm: "*Cái chõng đó mình đóng bằng cây thường và đóng vội đóng vữa, thì có gì quý giá hay khéo léo đâu mà bà đứng xăm xoi dữ quá vậy cà?*". Bác Bộ gái bỗng quay lại hỏi Tư Cầu một câu gọn lỏn:

- Ở nhà có sẵn đồ nghề thợ mộc hông Tư?

- Đồ nghề thợ mộc... dạ có. Mà chi vậy má?

Bác Bộ gái như không để ý đến câu hỏi của Tư Cầu mà lại nói:

- Được rồi, mày đi lấy đem vô đây cho tao!

- Đem vô đây! Mà đem vô làm chi vậy má?

Bác Bộ gái đáp một cách tỉnh khô:

- Thì mày cứ đi lấy đem vô đây rồi sẽ biết mà!

Tư Cầu đứng lựng khựng ở đó rồi cũng đành tuân theo lời sai bảo của bà mẹ vợ.

... Một lát sau, anh ta trở lên xách hộp đồ nghề thợ mộc để nghe một cái "cộp" xuống đất:

- Dạ thưa má, con đem đồ nghề lên đây...

Bác Bộ gái nhìn sơ qua một lượt rồi hỏi:

- Bộ ở nhà không có cái cưa sao Tư?

- Dạ... có, (và nói hỏi tiếp thêm bằng một câu xụi lơ)... có cần con đi lấy lên liền hông má?

Bác Bộ gái vội lắc đầu:

- Thôi khỏi! Để chút nữa mày lấy đem ra cũng được... (rồi bác nghiêm trang bảo Tư Cầu như là... truyền lệnh) Bây giờ mày chịu khó cuốn mùng dẹp chiếu, rồi tháo hết cái chõng này ra cho tao!

Tư Cầu trở mắt hỏi liền một hơi:

- Má nói sao má? Tháo cái chõng này ra phải hông má?... Mà tháo làm chi vậy má?... Cái chõng này tuy con đóng vội nhưng cũng tốt chắc lắm chớ có gì đâu...

Bác Bộ gái chặn ngang:

- Ấy tao biểu mày tháo ra thì mày cứ nghe lời tao đi!... Tao từng tuổi này mà hồng biết suy nghĩ chín chắn sao vậy! (rồi bác dịu giọng) Hồng phải tao chê mày đóng vụng về cái chõng này đâu, nhưng có chuyện khác rồi mày sẽ rõ mấy hồi đó Tư!

Tư Cầu thờ dãi leo lên chõng cuốn mùng, dẹp gối, cất chiếu, dỡ hai miếng vạt dựng xuống đất, đoạn lấy búa nện mạnh vào mấy thành chõng để tháo cho rời mấy cái mộng ra... Tư Cầu vừa làm vừa liếc nhìn bác Bộ gái như muốn tìm hiểu, muốn dự đoán ý định của bác nhưng nét mặt của bác vẫn thản nhiên như không...

Thấy Tư Cầu đã tháo xong cái chõng, bác Bộ gái liền lên tiếng:

- Bây giờ mày chịu khó vác nó ra đằng trước sân cho được sáng sủa và rộng rãi hơn ở đây, rồi tao sẽ chỉ cho mày cách thức làm.

Tư Cầu chịu thua không thể nào hiểu nổi dự tính của bà mẹ vợ nên chẳng nói chẳng rằng vác luôn mấy cái thành chõng đi thẳng ra phía sân trước nhà. Bác Bộ gái thì xăng xái rảo bước sát theo sau...

Ra tới sân, Tư Cầu quăng mớ cây ván xuống đất nghe cái rầm. Bác Bộ gái như không để ý đến và thản nhiên bảo con rể:

- Bây giờ mày vô đi lấy cây cửa đem ra đây!

Tư Cầu đứng xổng lưng ngó mẹ vợ một vài giây, rồi quay lưng lưng khựng đi trở vô nhà.

... Một lúc sau, Tư Cầu xách lồng thông cây cửa đi ra:

- Có cửa rồi đây nè má!

Bác Bộ gái chỉ đồng cây ván dưới đất:

- Bây giờ mày chịu khó cắt khâu lại bề ngang cái chõng này lỏi năm bảy tác gì đó cho tao!

Tự nãy giờ, Tư Cầu cố gắng nín thinh để cho bà mẹ vợ sai đâu làm đó, nhưng khi nghe bác Bộ gái “hạ lệnh” như thế, anh ta cũng phải vọt miệng hỏi lại:

- Coi, dạ thưa má... khi không cắt khâu bớt lại cho hẹp làm chi vậy má? Hồi đóng cái chõng này, con chất mốt, lựa chọn từng khúc cây, miếng ván một để cho nó được rộng rãi... bây giờ má lại kêu cửa bớt đi...

- Ày, mày cứ nhắm mắt nghe theo lời tao một chuyến này coi! Không phải tao ngu dại gì mà hông biết điều đó, nhưng mày để cho tao... sửa sang ni tác cái chõng này lại thì hai vợ chồng tụi bây mới hòa thuận êm ấm với nhau được, (rồi bác dịu giọng nói tiếp) Tư à tao có qua... cái cánh cửa tụi bây hiện nay nên tao biết: con Thơm nó cũng thương mày chớ hông phải không, nhưng ngặt cái vợ chồng tụi bây mới cưới ràng ràng, con nhỏ chưa quen. Mày hông biết chớ ông già bà cả hồi xưa thường nói chỗ ăn chỗ nằm cũng có điều kỳ điều hạp ghê lắm đó Tư à!

- Dạ...

Bác Bộ gái lại hỏi:

- Thôi mày làm xôm xôm lên đi Tư để tao còn trở dìu bền cho kịp.

Tư Cầu không biết nói sao đành lui cui lo cửa, đục khâu bớt bề ngang của cái chõng lại.

Sau khi thử mấy cái mộng cho ăn khớp với nhau. Tư Cầu chất gọn lại đồng cây ván và phủi tay nói với bác Bộ gái:

- Dạ thưa xong xuôi hết rồi má.

- Bây giờ mày vác vô ráp lại như cũ đi Tư!

Tư Cầu vác mớ cây lên nhưng còn đứng lại hỏi:

- Có vậy thôi... hay còn có gì nữa hông má?

Bác Bộ gái mỉm cười đáp:

- Vậy là đủ hết rồi... mọi chuyện kể như êm hết rồi đó Tư

Tư Cầu xúc lại mớ cây ván trên vai, chắc lưỡi:

- Má nói êm là êm làm sao thiệt con hông hiểu nổi!

Bác Bộ gái lại cười:

- Thì để rồi mày sẽ biết... Tao biểu mày làm như vậy cũng gần như là người ta... đốt phong long xỏ xui vậy!

Tư Cầu lác đầu kêu trời đoan vác mớ cây vô buồng ráp chõng lại.

Bác Bộ gái đợi cho anh ta làm xong xuôi đâu đó hết rồi mới trở xuống nhà dưới tìm con gái.

Tư Cầu đoán chừng mẹ vợ muốn gặp con gái để dặn điều gì nữa chẳng, nên không theo xuống.

Độ năm phút sau, bác Bộ gái quày quả trở lên:

- Thôi má đi dìu bền đây con!

- Má hông ở chơi một chút nữa, tí má của con cũng sắp dìu bền đây bây giờ má à!

Bác Bộ gái vẫn bước ra phía cửa:

- Thôi được, lát nữa ảnh chỉ có dìu bền nhớ nói lại có tao đưa con vợ mày qua. Đáng lẽ tao phải giáp mặt hai ảnh chỉ để nói qua một lời nhưng sợ tối trễ nghen Tư?

- Dạ.

Bác Bộ gái nhìn Tư Cầu cười nói tiếp:

- Với lại cái việc tao qua bên này cũng chỉ có một chút đó. Bây giờ thì xong xả hết rồi thì đến lượt hai đứa bây phải làm sao cho... êm thấm hết đó thì làm!

Vừa lúc đó, con Thơm ở sau bếp lò mò đi lên để tiễn má nó về. Bác Bộ gái liền nói lớn với con gái như để phân bua cùng Tư Cầu:

- Nè, Thơm, tao đã dặn kỹ thằng chồng mày rồi đó nghen! Mày mà còn lộn xộn xách gói dìu bền chuyến nữa thì mày chết với tao... Tao nói mày có chịu nghe không hả?

Con Thơm chụ ụ cái mặt nói ú ở trong họng:

- Con nói con có nghe mà!

- Cái con gì thiệt dị hợm! Con gái gì mà hông biết tiếng dụ tiếng dàng, hể hỏi tới nó là nó trả lời giựt một giựt hai.

Rầy con gái một hồi, bác Bộ gái như nhớ trực lại chuyện đi về, nên vội vội vàng vàng đội khăn lên, day qua nói với Tư Cầu:

- Thôi má dì đây con! À, nhớ thưa lại với ảnh chỉ về cái việc hồi nãy má dặn đó nghen!

- Dạ, má dì đây...

Tư Cầu đưa bác Bộ gái ra tới ngoài đường rồi lững thững quay vào. Thấy con Thơm đứng dựa vai ở ngưỡng cửa, Tư Cầu vừa đi xốt ngang qua vừa mỉm cười nói bông lông:

- Cha, dì bển sượng quá há!

Con Thơm háy xéo anh ta một cái rồi ngoe nguẩy bỏ đi một mạch xuống nhà bếp để lo bữa cơm chiều.

Tối hôm đó, thấy người trong nhà rục rịch đi ngủ. Tư Cầu bèn vô buồng để nghỉ lưng vì hồi chiều phải “vật lộn” với cái chõng nên cũng hơi oải gân oải cốt.

Tư Cầu nằm phịch xuống dang tay ra có vẻ dễ chịu lắm... bỗng anh ta để ý nhận thấy đầu chót bàn tay mặt mình cũng gần chí mép chõng phía bên trong, và tự nhiên anh ta cười phá lên và kêu lên một mình:

- Hèn chi...

Vừa lúc ấy, con Thơm vén màn đi vào buồng. Nó đi thẳng lại tú quần áo làm bộ lục lọi, sắp xếp một hồi lâu cho đỡ xên lên khi giáp mặt lại với Tư Cầu. Và khi không còn việc gì khả dĩ để nó mó tay mó chân nữa, nó mới chịu đi rề lại gần phía chõng nhưng mắt vẫn tìm cách ngó xiên ngó xéo làm như... không để ý đến Tư Cầu nằm ở đó.

Tư Cầu vội nhóm người nằm gọn lại qua một bên bìa ngoài chõng để nhường chỗ cho vợ. Con Thơm cau mày nhìn chỗ nằm của mình một hồi lâu, môi mấp má như muốn cự nự, muốn cắn nhằn một cái gì...

Thấy vậy, Tư Cầu bèn lên tiếng:

- Thôi em vô ngủ đi em...

Con Thơm nhìn chăm bẵm vào cái chõng nói như giận dữ:

- Chật thấy mờ!

Tư Cầu cười đáp:

- Má đó à!

Con Thơm không biết nói sao nên chỉ buông thông hai tiếng “kỳ quá”! rồi ngồi lên mép chõng. Tư Cầu vội co quắp chân lại để nhường chỗ. Thấy thế, con Thơm có vẻ yên tâm và thông thả nhoai người bò vô nằm ở bên trong.

Tư Cầu tìm cách gọi chuyện:

- À em, em dì bển có ai... cự nự gì hông?

Con Thơm cười lạt:

- Sao không!

Tư Cầu nín thình một hồi rồi tìm cách hỏi lại:

- Ở bển có gì... lạ hông em?

- Mới có mấy ngày mà có cái gì “lạ” được!

- Vậy hả!

Tư Cầu chỉ “vuốt đuôi” bằng hai tiếng “vậy hả” rồi hết biết nói thêm gì nữa. Thời may đến lượt con Thơm hỏi lại anh ta:

- Nè anh, tui... đi như vậy ở bên này có... ai nói gì hông?

Tư Cầu cười đáp:

- Ói, em hơi sức đâu lo chuyện đó! Ba má bên này đâu có lạ gì chuyện... chuyện lật vật như... kiểu đó! Ông bà cũng dư biết là hai đứa mình... kỳ chút đỉnh vậy thôi chứ ăn thua gì!

Con Thơm quay mặt qua tò mò hỏi:

- Dư biết là dư biết làm sao, anh giỏi thử nói cho tui nghe coi?

Tư Cầu lúng túng nên nói lảng ra:

- Ói chuyện... chút đỉnh đó vậy mà!

Con Thơm hỏi riết tới:

- Mà tui hỏi chuyện gì?

Tư Cầu vừa cười lòn lên vừa vắn vẹo mấy ngón tay:

- Thì chuyện... hai đứa mình lục đục với nhau trong hai đêm liền mà hông... ăn thua gì hết tội đó mà!

Con Thơm mắc cỡ quay ngoắt mặt trở vô trong:

- Quỷ đầu! Anh nói bậy không hề!

- Coi, bậy cái gì mà bậy? Chớ tui hỏi em: tui mình mới ăn ở với nhau có hai ba bữa chớ nhiều nhởi gì đâu,

thì còn có chuyện gì vô đó nữa, để cho hai đứa mình phải sanh ra rầy rà với nhau hả?

Con Thơm nóng nảy quay mặt trở ra:

- Mà anh chắc có như vậy hông?

Tư Cầu nhìn nó cười:

- Phần tui thì chắc mềm rồi còn phần em thì tui... bất biết!

Con Thơm quơ cái mền đắp lên ngực:

- Hứ, lằng òm! (nhưng rồi nó lại hỏi tiếp) Mà tía hay má có nói thêm gì không anh?

- Ví dầu ông già ông biết ông cũng hông nói, chỉ... chỉ có má để ý đến thôi.

- Mà má nói sao anh?

- Thì còn nói cái gì nữa bây giờ! Má biểu ráng ăn ở cho êm thấm với nhau hông thôi thiên hạ người ta cười cho thúí óc! Còn má em chắc cũng có... dặn dò em cái gì chớ?

Con Thơm ngập ngừng một vài giây rồi nói:

- Thì má cũng dặn... giống như vậy!

Tư Cầu cười rộ lên:

- Nếu như vậy thì... đúng rồi!

Con Thơm lại quay mặt vô trong:

- Anh nói tầm xàm hoài!

Tư Cầu không trả lời gì hết mà ngóc đầu hỏi nhỏ con Thơm:

- Tui tắt đèn nhen em, chớ để chong suốt đêm... hao dầu lắm!

Con Thơm quay đầu lại:

- Ai làm gì được đó thì làm!

Tư Cầu cười thầm và khoan thai ngồi dậy đi thổi tắt ngọn đèn treo trên cột rồi trở vô nhẹ nhàng nằm gọn vào Thấy yên yên, anh ta đưa tay qua lôi nhẹ vai con Thơm:

- Nằm xích lại đây em, chớ em để tay sát mùng muỗi chích chết!

Con Thơm hất tay anh ta ra:

- Hổng thèm đâu!

Rồi nó toan nhồi mình định lăn ra xa nhưng đành chịu phép vì cái chõng đã không còn rộng thênh thang như trước để nó có thể dễ... có cơ xoay trở, lăn qua lộn lại được nữa. Thêm vào đó, con Thơm cũng thấy nóng hổi ở sau lưng, vì dư biết Tư Cầu nằm sát bên cạnh tuy nó quay mặt vô trong vách.

Con Thơm không thấy bực mình như mấy lần trước, mà chỉ thấy hơi khó chịu như khi nó thử ăn chơi một miếng trà... Và nó tự nghĩ: "Phải mà cái chõng chật thì Tư Cầu, chồng mới cưới của mình nằm sát khít một bên chớ sao!". Còn Tư Cầu cũng nhận thấy con Thơm không quá vùng vàng như trước nữa, tuy con này vẫn còn cự nự đôi chút, nhưng đó là một thứ cự nự không làm phật ý Tư Cầu! Trái hẳn lại, Tư Cầu còn thấy thêm... khoái khoái và thầm mang ơn bà mẹ vợ: "Bà già ở bên mà hay đạ!".

Thật ra, cũng chẳng có gì lạ lùng chung quanh việc sửa bớt ni tắc chiếc chõng mà bác Bộ gái cho là giống như "đốt phong long". Đó chẳng qua là một thứ... tác động tâm lý mà ông già bà cả ngày xưa chỉ biết đem ra áp dụng, vì kinh nghiệm, để mong... xổ xui và cho mọi việc được tốt lành.

Tư Cầu thấy con Thơm nằm im nên lên tiếng hỏi:

- Em ngủ rồi hả em?

- Ai mà ngủ yên được với anh!

Cũng thời một câu nói "không ngủ" nhưng câu nói lần này, trong cái đêm nay, nghe không có chút xíu gì chói tai mà lại có vẻ hơi trách móc một cách thật dễ thương.

Tư Cầu mỉm cười trong bóng tối và nói giỡn:

- Hổng ngủ được thì tụi mình thức với nhau vậy!

- Hứ, ăn nói coi dễ nghe hông!

Tư Cầu không đáp mà chỉ quay mình qua, đưa tay đặt một cách nhẹ nhàng lên vai con Thơm. Thơm không hất mạnh ra như mọi khi mà chỉ nhích vai vô phía trong vách để tránh, nhưng... lần này bàn tay của Tư Cầu không rơi tuột xuống chiếu mà chỉ theo cái đà vai của con Thơm từ từ chuôi về phía trước...

Con Thơm cần nhen nhỏ:

- Anh này thiệt...

Nhưng rồi nó lại nín thinh rồi nói ú ớ cái gì trong miệng không rõ và co quắp người lại. Một lát sau, Tư Cầu sẽ dịu Thơm nằm nhích ra bên ngoài...